

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Δὲν λησμονοῦ τὰ λόγια τοῦ πατέρα μου, διὰν μοῦ χάρισε τὸ τιμημένο σπαθί του, συνέχισε ὁ Γενναῖος. «— Νὰ εἶμαι ἔντιμος καὶ γενναῖος, Ράμπε, μοῦ εἶπε κρατώντας με ἀνάμεσα στὰ γόνατά του. Πρέπει λοιπόν, ἀγαπημένη μου, ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ στίγματος τῆς δολοφονίας τοῦ Βάσα καὶ νὰ ξαναπάρω τ' ὄνομά μου. Τώρα μάλιστα ἔχω κ' ἓνα βοηθό, ὁ ὁποῖος θὰ με διευκολύνῃ στὸν ἀγώνα ποὺ θὰ ἀρχίσω.

— Ποιόν; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.
— Ἐκείνον τὸν ἀναθεματισμένο τὸν Οὐγγολίνο, ποὺ ἔβγαλε αἰτία μετ' ἡ μαρτυρία του νὰ καταδικασθῶ. Πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ φανῇ πολὺ χρησίμος καὶ θὰ μπορῶσθε μαζί του νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἀγνωστό ἔνοχο.

— Ἡ ἰσχυροσία ποὺ ἀνέλαβε εἶνε ἀνταξία τοῦ ὀνόματός σου καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχης, φίλε μου.

Ἐξαίτια ὁμοῦς ἡ Ἰωάννα ἔσφιξε τὰ χέρια της με ἀπελπίσια καὶ ἐτραυλίσε κατὰχλωμὴ ἀπ' τὸν τρόπου :

— Ἄχ, δυστυχία μου!... Τὸ λησμονήσα.
— Πού;
— Σὲ λίγο θὰ φανῇ πάλι ἐκεῖνος ὁ ἀπαίσιος γεμισματεὺς, μαζὶ με χωροφύλακας αὐτῆ τῆ φορᾶ, καὶ θὰ σὲ πιάσῃ.
— Καὶ τί ἀφορμές ἔχει νὰ με μισῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;
— ἔχει καὶ παραίρει μάλιστα.
— Τί τοῦ ἔκαμα;
— Μαθε λοιπόν, ἀγαπητὴ μου, ὅτι ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ Ροβέρτος Κέρ, εἶνε ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ποὺ μ' ἀγαπίσθε πρὶν σὲ γνωρίσω, ποῦθελε νὰ με κάμῃ γυναῖκα του. Μ' ἀγάπα ἀόμοια καὶ θέλει νὰ μείνω χῆρα! Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ μοῦ τὸ πῆλὸν ἄλλοζον. Ἀμφιβάλλεις τώρα γιὰ τὸ μίσος του;
— Ἄ! τὸν ἄδλιο!... Τί πρέπει νὰ κάνωμε, ἀγαπημένη μου;
— Πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσης οὔτε λεπτό. Μὴ στέκεσαι οὔτε στιγμή ἔδω, γιατί κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου.
— Ναι, ἔχεις ἔδικον. Πρέπει νὰ ἀναχωρήσω.
— Καὶ ποὺ σκοπεύεις νὰ πᾶς;
— Στὸ κτήμα σου, στὴν Καροῦγνα, ὅπου νὰ καλύτερῆσθαι τὰ πράγματα. Δὲν θέλω ὁμοῦς νὰ σὰς ἀφήσω, ἐσένα καὶ τὸ Ρογγίρο μόνους ἔδω.
— Αἰεὶο θάρροθμε νὰ σὲ βοῦθῃ. Τί ἔχομε νὰ φοβηθοῖμε γιὰ μὰ μὲρα; Ὁ Ἰωδέλτος καὶ ἡ Μαρίνα δὲν θὰ λείπωσι καθόλου ἀπὸ κοντά μας.
Ἐκινή τῆ στιγμή ἔνας ὀνομαστὸς κερμανὸς τράνταζε τὸ σπυρί.
— Φεύγει, μπαμπά; ρώτησε ὁ μικρὸς Ρογγίρος πιανόντας ἔξαφνα στὸ δωματίον.
— Ναι, παιδί μου.
— Με τέτοιον καιρὸ;
— Ἐγὼ εἶμαι ἄνδρος, καὶ δὲν τίς φοβῶμαι τίς ἀστρατές.
— Οὔτε ἐγὼ τίς φοβῶμαι, μπαμπά. Θέλει νὰ καθαιλάξωμ ἡ ἄλλοζον καὶ νὰρῶθὸ μαζὶ σου;
— Ἐίστα οσωτὸ πλληλῆρῶ, τοῦ εἶπε ὁ Διονύσιος κρημόντας τὸ μικρὸ μετὰ τὰ χέρια του. Θὰ σὲ ἔκαπον εὐχαριστὸς μαζὶ μου, ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι τὴν μητέρα σου; ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα ἱππότισαν κ' ἐσένα γιὰ νὰ τὴν ἱερασιάζετα. Ἄν τυχόν κινδυνεύσῃ ποτέ. Τὸ παιδί κῆτάθε καὶ τοῖς δυὸ μετ' ὀσφαρότητα καὶ εἶπε:
— Ναι, εἶνε ἀλῆθεια. Ἡ μητέρα φοβάται νὰ μοι καὶ πρέλει νὰ μείνω μαζὶ της. Αἰεὶο ὄμοῦς θάρροθμε νὰ σὲ δοῖμε!
— Ναι, Ρογγίρε, θὰ σὰς περμινω.
— Ἀμέσως ὁ Γενναῖος διάταξε τὸν Ἰωδέλτο νὰ τοῦ σπλώσῃ τὸ ἄλλοζον, πῆρε ἄλλα καὶ χρομήνια μαζὶ του κ' ἀφορ ἀγκάλιασε τρυφερῶ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, ἀνεχώρησε...

Ἡ Ἰωάννα, νοιώθοντας τὴν καρδιά της βαρεία, βγήκε καὶ ἔξελωσε στὸν κῆρον. Μαῦρα προαισθήματα τὴν βασάνιζαν...
Σ' ἓλιγο ἄρῃσι νὰ βροχη. Μάριε σπυρί της, γονάτισε μικρὸς στὸ εἰκονοστάσι καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται...

θῆλια νὰ μείνῃ μὴ μὲρα ἄμοια στὸ Παρίσι, μετ' ἡν πρόσφασι τῆς ζωοκαρίας, ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων τὴν ἔπεισε νὰ μὴ ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησίν της, ἐπεὶθι εἶχαν δοθῆ ὀλες ἡ σχετικὴς διαταγὴς κ' ὁ λαὸς ἐπεριμενε ἀνυπόμονος νὰ τὴν ξεπροβοδίσι.
Ἡ Μαρία ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ ἀνιόντας ἓνα κροφὸ στεναγμοῦ.
Σὲ λίγο ἤρθαν νὰ τὴν ἀποχωρετήσουν ὁ μικρὸς βασιλεὺς, ἡ ἀδελφὴ της, τ' ἀδελφίκα της. Ἡ νεαρὴ βασιλίσσα δὲν ὑπόθεσε νὰ κρατηθῇ τὸ δάκροῦ της, καθὼς τοὺς ἀγκάλιασε γιὰ τελευταία φορᾶ.
Ἔπειτα ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων συνόδευσε τὴ νύχρ της ἔως τὴν πύλῃ τὸν ἀνακτόρων καὶ τὴν ἐβίλησε με μάτια διακρομμένα.
Ἡ Μαρία ἀποκρίθηκε κατὰ σιγὰνα στὶς εὐχὲς τῆς Αἰκατερίνης καὶ γυροφόντας πρὸς τὸ μέρους τὸν εἰσαγωγίων, οἱ ὁποῖοι περιεστράχον τὴ βασιλομήτορα, τοὺς ἀποχωρετίσε μετὰ μὴ χρομυμένη χρονομία.

Τῆς ἐπρότεινε κατόπιν νὰ μὴ ἰστο πολυτελεὲς φορεσί, ποὺ τὴν κερμιενη στὴν πρώτη γονία τοῦ δρόμου, μὴ ἡ Μαρία ἐβίλησε ὀτε προημὰ νὰ βγῇ ἔφαττη.

Τῆς ἔφεραν τότε μὴ ὀραία λευκὴ φοράδα, Ἀγγλικῆς φάττας, κ' ἀφορ καθαιλάξῃε δαιαρά, ἔδωθε τὸ σίνθημα τῆς ἀναχωρήσεως. Στὴν ἐμφανίσει τῆς νέας καὶ ὀραίας βασιλίσσας τὰ συγκεντρομμένα πλληθὸ ἄρῃσιαν νὰ ζητωκραυγάζον. Οἱ ἀνδρὸς κοινοῖσταν στὸν ἄερα τὰ κατέλλα τοὺς κ' ἡ γυναῖκα τῆς ἔοτελιναν μετὰ τὰ δάχρυκα φιλία.

Σὲ λίγα λεπτά τὴν εἶχαν ἀπὸ παντοῦ περικελῶσει καὶ τὸ ἄλλοζον ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσι. Ὁ διοικητῆς τῆς φροφῆς θέλησε ν' ἀνοίξῃ δρόμο μετὰ τὴν βία, ἀλλ' ἡ βασιλίσσα τὸν ἐπιόδισε. Αὐτὴ τὴ στιγμή αἰσθῆσθαι, γιὰ πρώτη φορᾶ, μεγάλη ἰσχυροσίκα καὶ λησιμονοῖσε τὴν εὐχὴ τραβῆει ἀπὸ τὴν διεστραμμένη πεθερά της τόσο καιροῦ. Ποτέ δὲν εἶχε δοκίμασι τὸση χαρὰ ὀτε αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Ὁ λαὸς ἐσχμάτισε γύρω της ἓναν κῆλο, ἀφίνοντας ἀρκετὸ δίσταθμα ἐλευθεροῦ γι' αὐτὴ καὶ γιὰ τὴν συνοδεία της. Ἐνα μικρὸ κορίτσια, ἀνεδαμένο στὸς ὀμοῦς ἓνος ἔργατη, ἄπλωσε στὴν ἐξόρῃσι ἓνα μικροκτο ἀπὸ δροσερὰ λουλούδια. Ἡ νεαρὴ βασιλίσσα τὸ πῆρε χρομυζέλιοντας καὶ τῆς ἔρῃσιε μὴ σακκοῦλα γεμάτη νομίσματα. Κ' ἔτοι ἡ συνοδεία προχωροῖσε ἄρα, μετὰ ζητωκραυγῆς καὶ χρομυμενης φωνῆς.

Καθὼς ἐστράθιναν στὴ γωνία κάποιου δρόμου, ἡ Μαρία Στοῦαρτ σήμασε τὸ κεφάλι της κ' εἶδε στὸ μπᾶλῃον ἓνος ὀμοῖου ὀπισθοῦ μὴ κοπέλλα ἱομε δέκα χρόνων, ποὺ τῆς ἐφῶθεσε σαμῆνι:
— Ὠρα καλῆ, χρομῆ μου βασιλίσσα! Θάρροθ νὰ σὲ ἰδοῦ στὴ Σκωτία καμῆ μὲρα...

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ χρομῆσε τὴν παιδοῦλα καὶ ρώτησε τὸν ἔφοῖον Μοντμορενσύ, ποὺ πῆγαυε δίπλα της:
— Αὐτὴ, δοῦξ, δὲν εἶνε ἡ θετὴ ἀδελφὴ σὰς;
— Μάλιστα, Μεγαλειότατῆ, ἀπάντως ἔκεινε. Εἶνε ἡ ὀρφανὴ ποὺ μὰςκε ὁ πατέρας μου τὸ σπυρί του, ἡ κόρη τοῦ Σιμονὸς Βάσα, ὁ ὁποῖος ἐδολοφονήθητὸ προ καιροῦ. Τώρα τῆς ἔχομε μὴ Ἀγγίλια παιδαγωγὸ, ποὺ τὴν ἀνατῆρει μαζὶ μετὰ τὰ παιδιά κάποιας ἐξαιόδλης μου δουκίσης.

Ἐταν περνούσαν ἀπ' τὴν ὀδο Ἄγιου Λουδοῖου, ὁ ἐνοχλοισμὸς τοῦ πλληθους ἔλεγε φτάσι στὸ κατωόροφον. Ἀπὸ τὰ παρῆδῃρα καὶ τὰ μπᾶλῃονα τῆ λουλοῦδια ἐφεπταν βροχη.

Πὸ πέρα δώδεκα κορίτσια ἤρθαν νὰ προσφέρουσι στὴ βασιλίσσα μὴ παμῆγεστὴ ἄνδοθμικῆ, στολισμένη μετὰ μαργαρίτσια καὶ μὴ ἓνα μικρὸ χρυσοὸ στέμμα στὴ μέση.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἀπάνθῃσε στὴν μικρὴ τους προσφῶνισι εὐχαροῖσταντας τες θεμὰ γιὰ τὴν καλοσύνη τους.

Δὲν ἔξω μετὰ τὸ τρόπο θὰ με ἱποδχθοῖν οἱ Σκῶτοι, εἶπε, ἀλλ' ἀσθῆνομαι ὀτε δὲν θὰ μποροῦσι νὰ τὸν ἀγαθῶς περιεστῆροτε ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ προ πάντων τοὺς Παρισίνους...

Τὰ τελευταία κολακευτικὰ λόγια τῆς βασιλίσσας ἐσκολεύθησαν ἀπὸ τὰ καρδιάια χρομυροημὰ καὶ τῆς ἐδνοσιώδης ζητωκραυγῆς τοῦ πλληθους.

Ἐταν εἶχαν ἀπομακροθῆ πᾶρον ἀρκετὰ, ἡ Μαρία ἔσκεινε τὸ κεφάλι της κ' ἄρχισε νὰ κλαίη σιωπῆκᾶ.

... (Ἀκολουθεῖ).

Μαῦρα προαισθήματα τὴν βασάνιζαν.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ βασιλίσσα Μαρία Στοῦαρτ εἶχε ἐτομιασθῇ γιὰ τὸ ταξεῖδι της καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ Λοῦδβο κατὰ τῆς δυόμου. Εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπι-

